

sig en matros och öfverlemnade åt honom styret, för att njuta en kort hvila. Han tillsade honom att icke vika från sin post och använda all uppmärksamhet, för att kunna undvika en hotande fara. Matrosen lofvade det, och kaptenen begaf sig ned i kajutan. På två nätter hade han icke sofvit en blund. Nu öfverväldigade tröttheten hans vilja. Han inslumrade.

Han hade ungefär sofvit en timme, då han vaknade af ett förfärligt bråkande; han sprang upp och lyssnade. Ett förvirradt skrik skallade från däcket. En matros ryckte upp dörren, störtade ned och ropade: — Fartyget sitter fast! Masterna äro öfver bord, allt är förloradt!

Raskt skyndade kaptenen upp på däck och öfvertygade sig på ögonblicket om sanningen af underrättelsen. Skeppet måste hafva stött på en dold sandbank och satt orörligt. Masterna voro afbrutna och hängde blott ännu i sina tåg. Skeppet måste gå till botten, om icke skyndsamt hjälp kom.

— Kapen tågen! kapen tågen! — ropade med fruktansvärd stämma, som till och med öfverröstade stormens brusande, kaptenen till matroserna, under det han sjelf grep en yxa och med oerhörd kraft högg sönder tågen, af hvilka masterna ännu fasthöllos. De raskaste af matroserna följde utan uppehåll hans exempel, och snart bortrycktes de farliga tunga trästyckena af vind och vågor.

Kaptenen andades lättare och ville just träffa anstal-